

Vi vil leve —

**20
ØRE**

Vi vil leve — og have noget ud af Livet!

Tale paa
D.K.U.s Lands-
konference
Marts 1938 af
Formand for
Danmarks
kommunistiske
Ungdom

Alvida Larsen

DKU
ARKIVET

Ungkommunister til Landskonference Marts 1938.

Vi samles her i Aften, kun faa Dage efter at hele Verden rystedes af Hitler-Tysklands skrupellose Erobring af et fremmed Land, rystedes af Hitlers blodige Undertrykkelse af et fremmed Lands Befolkning. Med tyske Flyvemaskiners Drønen over Hovederne, og til Lyden af tyske Soldaters Strækmarch, maatte den østrigske Befolkning give Afkald paa deres Lands Selvstændighed, maatte bøje Nakken under den tyske Fascismes Jernhæl.

I disse Dage gaar en ny Bølge af Uro over Verden. — Krig! eller Fred! — polske Tropper parat til at marchere ind i Litauen! Franco bombarderet Barcelona! —

saadan skriger Dagspressens Plakater os i Møde, naar vi om Morgen gaar paa Arbejde, eller naar vi om Aftenen gaar hjem.

Det østrigske Folk var forraadt og forladt af alle, og maatte trods sejg Modstand bukke under for Overmagten. Fascismens modbydelige Metoder blev i Korthed rullet op for os. Tyskland stillede først et Ultimatum, det blev opfyldt — saa stillede endnu et — det blev ogsaa opfyldt — men paa Trods heraf marcherede de tyske Tropper ind over Østrig — og Hitler udraabte sig selv som Føreren og Befrieren. — Allerede Dagen efter kom de første Selvmordsmeddelelser. Det tyske Rige er blevet $6\frac{1}{2}$ Million Mennesker rigere, men ogsaa de tyske Koncentrationslejre blev større i Antal, og Emigranternes endeløse Rækker formeres Dag for Dag.

Vor Sympati gaar i Dag til det østrigske Folk — vi følger med den østrigske Arbejderklasse, som i 1934 kæmpede paa Barrikaderne for at forhindre det, som blev Forløberen for det, der er sket i Dag, — som kæmpede mod de Mænd, som blev Straamænd for de tyske Fascister.

Vor Sympati gaar ogsaa i Dag til det Folk, der trues af den samme Fascisme, Tjekoslovakiet — og til de Folk, der i Dag med Vaaben i Haand og med uhyre Lidelser ofrer Blod i Forsvaret af deres Lands Selvstændighed og Kultur — til de heltedige spanske og kinesiske Folk!

Vi har i Aften budt unge danske Arbejdere Velkommen tilbage fra det spanske Folks Frihedskamp.

Derved rykker hele den frygtelige Krig sig nærmere ind paa Livet af os. Hvad sagde man ikke, da Verdenskrigen var Slut: »Det skal aldrig ske mere«. Dog kun faa Aar efter var Rustningskapitalen aktiv igen — en ny

Krig kom nærmere. Vi Kommuniste saa det, vi skrev om det, vi talte om det, men det var, som om man ikke troede os. Men i Dag har Krigen raset i Spanien i over 1½ Aar, — ogsaa i Kina raser Krigen, — Bygninger er lagt i Aske — Tusinder af Døde — Tusinder af Spaniens og Kinas Unge ligger i dette Øjeblik i Skyttegravene.

Fascismen skal knuses!

Dette maa faa os Unge til at rejse os til Handling. Vi Unge er dybt rystet over Verdensfredens Skæbne. Vi bærer alle Ønsket om, at Krigen i Spanien og Kina hurtigst muligt maa afsluttes med en Sejr for det spanske og kinesiske Folk. Vi bestræber os alle paa at sikre Europas Folk mod en Krig. For hver Dag, der gaar, bliver vi mere og mere overbeviste om, at den internationale Fascisme ogsaa vil forvandle andre Lande til en Krigsskueplads — for at knuse Friheden og bringe Folkene under deres Undertrykkelsesherrerredømme. Det kan ikke være det, Ungdommen ønsker og venter.

Det, Ungdommen gør Krav paa, er at leve og faa noget ud af Livet, og det kan kun ske, naar der er Fred, naar der er Frihed.

For den danske Ungdom gælder det først og fremmest om, at den ikke skubber hele dette Problem, som den ved er blodig Alvor, fra sig, og slaar sig til Ro med, at Danmark endnu er uberørt af Verdensbegivenhederne eller at Danmark sikkert vil blive stillet paa samme Maade som under Verdenskrigen — hvor det var neutralt.

Siden 1864 har det danske Folk ikke deltaget i nogen Krig, — under Verdenskrigen forblev Danmark neutral under meget gunstige Betingelser, og vi mærkede ikke

Krigen i samme Grad — oplevede ikke Krigens Grusomhed, saa direkte som Folkene i Rusland, Tyskland og Frankrig.

Denne Kendsgerning, at vi i Danmark har levet i 75 Aars Fred, har i høj Grad været medvirkende til at skabe den farlige Mentalitet, der raader i store Krese: »at der saamænd ikke er nogen Fare paa Færde.«

Danmark er truet.

Alt tyder paa, at det ikke vil gaa saadan, hvis vi forholder os passive. Danmark *kan* blive det næste Offer! Disse Kendsgerninger maa dog heller ikke faa os til at indtage det Standpunkt, at nu nytter det hele ingenting, — vi kan blot vente paa, at det bliver vores Tur.

Saadan er det ikke! Men vi maa forstaa, at alt det den arbejdende Befolkning gennem mange Aars bitter Kamp har erobret, i Dag trues og at Forsvaret af de opnaaede Rettigheder og Goder *er ensbetydende med Arbejde og Kamp!*

Vi Unge har ogsaa noget at kæmpe for. Sætter vi os ikke allesammen et Maal, vi ønsker at naa? Findes der ikke ogsaa Muligheder for os til at skabe trygge og bedre Kaar?

Naturligvis! Mange slaar det hen med Talen om, at Danmark er nu noget for sig selv — Danmark er afhængig af, hvad der sker i andre Lande — Danmark ejer ikke det, Stormagterne ejer — kort sagt, i Følge denne Tale skulde det være helt umuligt at opnaa noget.

Men det passer nu ikke. Danmark er et rigt Land — den danske Jord frembringer Produkter, der eksporteres til næsten alle Jordens Lande — Danmark er paa mange

Omraader et Land, der har udviklet sig — der har gjort store tekniske og kulturelle Fremskridt.

Vel er det et kapitalistisk Land, med et Samfundssystem, der hviler paa den private Ejendomsret — med et Mindretals Ret til Udbytning af det store Flertal.

Men bortset fra dette findes der Muligheder og Ret for den arbejdende Ungdom til at fordre Andel i de økonomiske og kulturelle Fremskridt.

Vi véd, at Danmark i Forhold til mange andre Lande har en høj Kultur, og at Danmark er en af de ældste Kulturstater, og ogsaa en af de Stater, som gennem næsten alle Tider har været en selvstændig Stat.

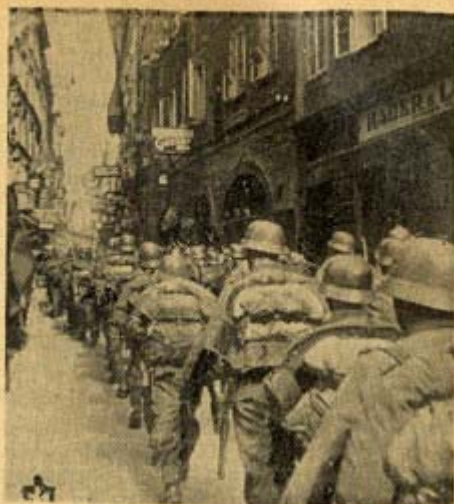
Vi sætter Pris paa disse Ting. Vi vil og kan forsvare dem, og det er det, det gælder om i Dag. Vi har netop set Fascismen drage til Felts mod andre Folk, mod andre Landes Selvstændighed og Kultur.

Lad den danske Ungdom være enig om, at den ikke vil lemlæstes, at den ikke meningsløst vil nedskydes. — Det gælder nu Demokratiet — *det gælder Fremtiden. Ungdom lad os handle.*

Hvad byder Fascismen Ungdommen?

Vi har ved at følge Udviklingen i de fascistiske Stater ogsaa set, hvad Fascismen byder Ungdommen. — Vi véd, at bag den fascistiske sociale Demagogi, bag den fascistiske Talen om Klasseskellets Afskaffelse og Folkefællesskabet skjuler Koncentrationslejrenes og Terrorsens System sig.

Vi véd, at den tyske Fascismes Skraal og Pralen af at have genrejst Tyskland og »frelst det tyske Folk ud af Weimarrerepublikens Kaos« er Løgn og Bedrag.

Tyske Tropper marcherer uden videre ind i Østrig.

»Der er skabt Arbejde,« siger man, javist, ved Tvangslejre og ved at sænke Folkets Leveniveau — til Fordel for Storfinansens og Adelsens Mænd.

Lad os tage nogle Fakta!

Efter det internationale Arbejdsbureaus Statistik skulde Gennemsnits-Timelønnen i Tyskland for faglærte Arbejdere i 1930 være 102,8 Pfg. i Timen, i 1935 78,3 Pfg., for faglærte kvindelige Arbejdere i 1930 64,6 Pfg. i Timen og i 1935 57,6 Pfg.

Det er de officielle Tal. Men i Virkeligheden er Løn-

ningerne endnu lavere, og man kan rolig regne med yderligere en Nedgang siden 1935.

Levnetsmiddelforbruget er overalt gaaet ned, saa det viser os Sulten og Elendigheden for mange Millioner Mennesker. Hitler forklarer det ganske vist paa en anden Maade, idet han i en Tale sagde til det tyske Folk:

»Du, som klager over ikke at kunne spise mere end een Ret,
— Du véd ikke, hvor sundt det er.«

Der har derimod været en stor Stigning i Erhvervs-sygdomme og Ulykkestilfælde. — Altsaa ikke nok med, at man slaar sine politiske Modstandere ihjel, man for-sømmer enhver Form for Arbejderbeskyttelse, hvorimod man dog skraaler højt om Race- og Arvesundhedsplejen.

Paa visse Omraader er der dog sket Fremgang, nemlig i Produktionen af Biler, Kanoner, Tanks, Flyvemaskiner — og saa f. Eks. *Champagne*. Her var Forbruget i 1932 4,5 Millioner Flasker og i 1936 14,49 Mill. At det ikke er de arbejdende, der for deres sparsomme Ugeløn køber *Champagne*, turde være hævet over enhver Tvivl.

Paa det kulturelle Omraade vil vi se paa, hvordan *det ser ud med den tyske Intelligens og Videnskab under 5 Aars Hitlerdiktatur?*

For 1933 fandtes der 5000 Lærde og 120,000 Stude-
denter.

I Dag er Studenternes Antal reduceret til 60,000. Af de 5000 Lærde er 2500 fjernet fra deres Stillinger. 1800 Professorer er gaaet i Emigration, deriblandt den store Skaber af den moderne teoretiske Fysik Albert Einstein.

Nazisternes egen Skolestatistik viser, at der i 1931 var ca. 53,000 Skoler med 7,700,000 Elever, men i 1936 var der 52,000 Skoler med 7,900,000 Elever. 200,000 flere

Elever — 1047 færre Skoler. Men paa alt dette giver man ogsaa en Forklaring, idet Göring har erklæret:

»De virkelige Førere har ikke paa nogen Maade Brug for Kultur eller Videnskab.« (1934).

Saadan findes der Masser af Eksempler. Det viser os tydeligt, hvad Fascismen har at byde paa. Det er ikke det, dansk Ungdom ønsker.

For Demokrati og Fremskridt.

Den kommunistiske Ungdom siger, og naar den siger det, er den i Overensstemmelse med hele den fremskridtsvenlige danske Ungdom:

At vort Land, at den By, hvor vi er vokset op i, og har lært at holde af, at det Sted, hvorfra vi ikke har bare lyse Minder, men heller ikke lutter mørke Minder, at det vil vi ikke se oversaaet med Hagekors og brune Uniformer. Barbariets Symboler. Det er vor Hengivenhed til vort eget Folk, blandt hvilke vi er vokset op — vor Kærlighed til Freden og Friheden og vore Forhaabninger om, at ogsaa her i Danmark kommer den Tid, hvor vi ikke skal kende social Nød, det, som i Dag skæmmer Landet, der er bestemmende for vor Stilling mod Fascisme og Reaktion.

Mod Fascisme og Reaktion!

Danmark er demokratisk, men vi har ogsaa indenfor vore Grænser Folk, for hvem Francos Morderbander og Tysklands Terrorsystem er blevet Idealet — vi har ogsaa her i Danmark en Seyss-Inquarts, nemlig *Pürschel* og *Sehested*. Stolligmændene kender vi. Vi kender Skyttekorpsenes hemmelige Møder. Alle disse overfor Demokratiet fjendtlige stillede Elementer, det er Ungdommens Fjender.

Det danske Demokrati trues saavel af indenlandske som af udenlandske Fjender. Den sønderjyske Befolkning oplever en trang Tid. Begivenhederne i Østrig har allerede sat sine Spor dernede. Siden 1933 har Sønderjylland været en Tumbleplads for tyske Nazister — som økonomisk og politisk søger at gøre sig til Herrer i det danske Hus.

Brøndforgiftning og Terror er velanvendte Metoder, og Overløjtnant Larsen har bl. a. skrevet: »Kun Anvendelsen af disse Metoder vil bidrage til at skabe andre Forhold.« Tydeligere kan det vel ikke siges!

Vi maa kæmpe mod disse Elementer, saavel som deres trofaste Hjælpere Trotskisterne og vi kunde ønske, at det danske Demokrati vilde handle lige saa konsekvent som S. U. har handlet, da de gjorde op med Fascismens Agenter, som forsøgte at underminere Landet.

Hvad skal vi saa gøre? Skal vi Unge blot sidde med Hænderne i Skødet i denne Situation?

Nej, vi maa være klar over, at Neutralitet betyder paa den ene Side Passivitet og paa den anden Side — Støtte til Fjenden!

Ungdommens Freds- og Frihedsfront.

Vi maa fordrø et mere handlekraftigt Demokrati, og Danmarks Unge maa handle. Den unge Generation af i Dag staar foran den store Opgave: at forhindre en ny Verdenskrigs Udbrud og Fascismens videre Fremrykning.

Vor Ungdom vil Fred! Vi ønsker Freden sikret gennem det broderlige Forbund af alle Folk, uagtet og trods

alle dem, der forbereder nye Krige. Hele den danske Ungdom, som kun kender Krigen gennem Film og Foredrag, men dog véd, at Krig er en Ulykke for alle menneskelige Værdier, og som føler med de Tusinder af Unge, der har ofret Livet i Spanien og Kina, maa samles i een mægtig Bevægelse.

Vi maa skabe denne Bevægelse for Fredens Bevarelse nu! Freden og Friheden er den Generationsinteresse, som Ungdommen maa samles omkring, og den danske Ungdom staar ikke alene, det skal vi vide, vi har Forbunds-fæller i de øvrige skandinaviske Lande, og i Sovjet-Unionen, der i Dag træder frem for hele Verden, som den største og stærkeste Fredsfaktor!!

Solidaritetsmøde for Spanien.

Vi maa samles, uanset politisk Indstilling og andre Meningsforskelligheder.

Splittet er vi intet — samlet er vi alt!

De andre demokratiske Bevægelser og Kræfter — maa ogsaa være klar over, at en Samling af Ungdommen i een Massebevægelse er en Nødvendighed — og de maa ogsaa forstaa, at knækker man først Arbejderbevægelsen — saa har man knækket Rygraden i Demokratiet!

Vi maa samles, og vi maa styrkes!

Vi erklærer som saa mange Gange før, at vi rækker vor Haand til de Unge, der i Dag staar i D.s.U., Radikal Ungdom, K. F. U. M., K. F. U. K. til Pacifister og Afholdsfolk, eller andre Organisationer, som vil Freden, og som er Tilhængere af Demokratiet.

Der er en Del, der skiller os, men Fascismen og Krigen knuser os allesammen — de er vore fælles Fjender, og at hindre dette er en Fællesopgave for os — *Splittet er vi intet, samlet er vi alt!*

Vi ønsker oprigtigt, at Begivenhederne i Østrig nu maa sætte det, der skiller os, til Side, til Fordel for det store, der fører os sammen!

Kammerater! Paa denne Landskonference paalægger vi alvorligt hver eneste af vore Medlemmer, hver eneste Dag at arbejde for Samling, for Enhed.

Det maa ske hurtigt! Vi har herhjemme set et Forsøg paa at skabe et Centrum, nemlig *Dansk Ungdoms Fællesraad*, repræsenterende forskellige Ungdomsorganisationer som af ærlig Vilje forsøger at samle Unge af forskellige Retninger.

Det er vor Pligt at understøtte denne Komité. Det har vi gjort hidtil, og det fortsætter vi med at gøre.

Vi kan skaffe Arbejderungdommen nok saa mange Goder, det være vil, men faar Reaktion og Fascisme Lov til uhindret at marchere frem, saa nytter det hele saa lidt!

Ungdommen stiller sine Krav til Livet!

Hvad vil vi?

De Spørgsmaal, der her skal fremdrages, er en Del af Ungdommens Problemer herhjemme. *Vi er enige om, at det, enhver ung Mand og Kvinde vil, er Garanti for Fremtiden.*

Vi, og de fleste med os, drømte og haabede allerede i Skoletiden paa et godt Arbejde — om en god Løn — et eget Hjem — vi byggede os i Tankerne en Fremtid i en lys og lykkelig Tilværelse.

Men raat og brutalt styrtede alle vore Drømme sammen, da vi blev stillet overfor den graa Virkelighed. — Vi saa, at Livet er en Kamp for det daglige Brød, der skulde kæmpes for at sikre Fremtiden.

Den kommunistiske Ungdom kæmper og arbejder for at skaffe de Unge alle de Goder, som gør Livet værd at leve, og Demokratiet maa nu give Ungdommen det, den skal have, hvis ikke man vil give Fascismen Chancen. Den har vist sig i andre Lande, hvor den er kommet til Magten, *at have godt fat i Ungdommen, og der gives intet virkeligt politisk Demokrati, uden der ogsaa er økonomisk Demokrati.*

Ikke Tvangsarbejde til de Arbejdsløse!

Det alvorligste Problem er *Arbejdsløsheden*. 30,000 Unge i deres bedste Alder har ingen Beskæftigelse, og det er ingen Styrke for et Samfund ikke at have Brug for den Energi og Styrke, der er et Særkende for alt, hvad der er ungt og i Vækst!

Der har det sidste Aar været talt meget om Bekæmpelsen af denne Arbejdsløshed. Man har forsøgt at sende de Unge i Arbejdslejr, enkelte Steder har man Ungdomsskoler, men det har i alle Tilfælde ikke været den rigtige Form, det viser Tilslutningen — der har været me-

Fej Nazismen ud af Danmark!

get ringe, og det er forstaaeligt — Opholdet har varet 2—4 Maaneder, saa er de Unge rejst hjem til præcis den samme Tilværelse, som før de rejste derop.

Der er nu fremsat et nyt Forslag til Forlængelse af Loven om Ungdomsarbejder af 1933. Heri gives der de Unge visse Muligheder for at tjene nogle og tredive Kr.

om Ugen, men paa den anden Side er der alvorlige Skavanker, som vi fra kommunistisk Side i alle Tilfælde vil gaa stærkt imod, og er gaaet imod, og det er Bestemmelsen om, at de, der eventuelt nægter at tage i Lejr eller af en eller anden Grund bliver vist bort fra Lejren eller Skolen, mister Retten til Understøttelse, d. v. s. *det er en Tvangsforanstaltning*, saa kan man kalde det demokratisk Tvang eller moralsk Tvang — Udfaldet er det samme.

Og er der noget, de Arbejdsløse mindst af alt har Brug for er det Tvang. De har først og fremmest Brug for Venlighed, Forstaaelse og Vejledning. Man kan tale om Demoralisation saa meget man vil, men at tvinge de Arbejdsløse i en Lejr, bøder ikke i mindste Grad paa Demoralisation — tværtimod.

Fra bestemt Side er der da ogsaa blevet udtalt, at det var først og fremmest for at se, om de Unge virkelig var arbejdssøgende, at denne Paragraf blev indført.

Selvfølgelig søger de Unge Arbejde, men Arbejde som Mælkeemand, Bud eller Arbejdsdreng til en Snes Kr. om Ugen er jo ikke det, der ligefrem stimulerer Arbejdslysten!

Nej! — efter vor Mening maa man finde en helt ny Løsning. Vi har beskæftiget os en Del med det, og en Del andre har ogsaa rørt ved det.

Efter vor Mening kan en Omlægning af Skoleordningen faa uhyre stor Betydning. Vi kunde tænke os en Forlængelse af Skoletiden til 16 Aar.

Der findes ca. 70,000 14-aarige — en Forlængelse vil jo saa betyde en umiddelbar stor Aflastning af Arbejdsmarkedet.

Selve Skoleundervisningen maa saa lægges om, og

*Arbejdslejren
i Allerbo*

vi kan vel være enige om, at noget mindre indgaaende Kendskab til Kongerækken og andre Ting, ikke vil blive til nogen større Skade — tværtimod. Det, vi ønsker, er netop at formindske den store ufaglærte Masse, og hvis de Unge allerede i Skoletiden faar et vist fagligt Kendskab, og det yderligere forbindes med en Erhvervsvejledning, saa undgaar man, at de Unge, sam det nu er Tilfældet, staar fuldkommen blottet den Dag, de gaar ud af Skolen.

Faglig Kundskab i Stedet for Kongerække!

Kontorchef Vedel Petersen, der har arbejdet meget med disse Ting, mener, at en Ungdomsskole senere hen, i 18—19 Aars Alderen, der skal strække sig over en Periode af 6 Maaneder, er bedre, fordi de Unge, naar de er 14 Aar er kede af at gaa i Skole.

Det er rigtigt, at de Unge er kede af at gaa i Skole; men hvis man netop forbinder Skoleundervisningen med de praktiske Ting, vil det afgjort stille sig anderledes.

De skal netop stifte rigtig Bekendtskab med Mekanik, Elektricitet og forskellige Materialer, saa vil Skolen blive interessant.

En Skole senere hen, selv om denne Tanke i og for sig er yderst sympatisk — tror jeg vil have sine Vanskeligheder. Det vil være vanskeligt pludselig at trække de Unge, der f. Eks. har faaet noget Arbejde, selv om det er Bude eller Arbejdsmænd, Husassistenter eller Ekspeditricer, bort fra Arbejdspladsen, og det, vi mener, er det vigtigste, er at kunne formindske den ufaglærte Masse, saa vil man derigennem nemlig ogsaa meget lettere kunne gennemtvinge højere Lønninger, — saa vil Arbejdsgiveren ikke staa overfor frygtsomme Væsener, som ikke vover at fordre, som ikke har Tillid til sig selv.

Skolegang til det 16. Aar

Jeg tror da ogsaa, at der i den arbejdende Befolkning er en Tendens til at ville lade Børnene gaa i Skole saa længe som muligt. Man hører ofte Forældre udtale: Ja, lad dem endelig gaa i Skole saa længe som muligt, saa er de da sikret saa længe. Mellemskolen har da ogsaa de sidste Aar haft en saa stor Tilgang, saa man har talt om Begrænsning. En Ændring af Skoleordningen tillægger vi saaledes stor Betydning. Vi kunde eventuelt tænke os, at Skoleundervisningen blev lagt om, saaledes at de 2 sidste Aar blev Undervisning i de praktiske Fag — derunder Samfundskundskab. Man kan endog ogsaa paa et endnu tidligere Tidspunkt begynde den praktiske Undervisning. Arbejderforældrene maa saa til Gengæld have Skattelettelser og anden Hjælp. Derved muliggøres ogsaa en Forandring af Læringeuddannelsen, saa Lære-

tiden kan blive kortere og Dagundervisningen blive en Realitet.

Paa det radikale Møde forleden talte man imod en Forlængelse af Skoletiden. Motiveringen var den, at man ønsker Friheden bevaret — vi befinder os i et Land, hvor vi hylder Friheden.

Men vi anser ikke, at en forlænget Skolegang vil være noget Brud paa Frivillighedens Princip. Vi har dog obligatorisk Skolegang til det 14. Aar. Kontorchef Vedel Petersen har ogsaa talt om, hvordan en Mængde Unge besøger Fortsættelseskursus, Maskinskrivning, Stenografi og m. m. De Unge forsøger at faa saa megen Uddannelse som mulig. Hvor meget mere rimeligt vilde det saa ikke være at give dem alle en saadan Uddannelse i Skoletiden.

Midlerne findes — de rige skal betale!

Det er nu heller ikke egentlig her, Skoen trykker. Det vanskelige opstaar ved Talen om Omkostningerne. Det vil blive for dyrt o. s. v., vil man hævde.

Naturligvis vil det komme til at koste noget, men paa den anden Side vil Staten ogsaa spare paa Understøttelserne.

I alle Tilfælde nærer vi ingen som helst Betænkelse heder ved at henvise til, at den Del af Befolkningen, der har tjent godt — de 52 nye Millionærer f. Eks. — kunde beskattes. Det er urimeligt og uretfærdigt, at 57 pCt. af Befolkningen, der har mindre end 2000 Kr. i aarlig Indtægt og som netop er ramt af Arbejdsløsheden, skal bære Byrderne alene.

Der maa vendes op og ned paa dette Forhold. En

større Formuebeskatning vilde være paa sin Plads og Midlerne derved skaffet.

Kapitalisterne, som alene bærer Ansvar for Arbejdsløsheden, maa ogsaa betale.

Regeringen kan ikke fortsat føre en Politik, der tager Sigte paa at gaa udenom de besiddende og velhavende og lade *de arbejdende Masser bære Byrderne alene*.

Regeringen behøver det jo heller ikke, for den har Flertal i begge Ting.

Arbejderungdommens Uddannelse

Det maa ogsaa være i Demokratiets Interesse at aabne Adgangen til de højere Lærestalter og Biblioteker for Arbejderungdommen. I Dag er kun 3 pCt. af den studerende Ungdom fra Arbejder- og Husmandshjem.

Altsaa i Dag har Rigmandsbarnet Eneret, men vi maa fordrø, at Arbejderungdommen faar samme Ret som Overklasseungdommen, og derved faar Adgang til at besætte Pladser i Administrationen. Det er nødvendigt for Demokratiet at have Opmærksomheden henvendt derpaa.

Fritiden

Et andet vigtigt Ungdomsproblem er Spørgsmaalet om Fritiden. Det er ikke mindst vigtigt for Landboungdommen.

De fleste i Byerne bor hjemme, eller paa Landet og paa Gaardene, hvor de tjener. Hvad skal man tage sig for i Fritiden, og hvor skal man gaa hen?

I Byerne er Biografen et udnyttet Tilflugtssted, men

de fleste Film virker ikke just opdragende eller belærende — tværtimod.

Der maa gøres noget for at organisere Ungdommens Fritidsliv — give det et værdigt Indhold. Det bestræber

I „Ungdommens Huse“ til Foredrag og Diskussion

vi os alvorligt paa, særlig indenfor vore egne Organisationer.

Der maa findes saadanne Steder, hvor Ungdommen særlig kan pleje sine Interesser.

Vi har et Forslag til noget saadant i Form af »Ungdommens Huse«. Der skal bygges saadanne Huse med Gymnastiksal, Bal- og Foredragssal, Studie- og Læse-

værelser, Biblioteker, Spisesal og en Biograf, hvor man skal søge at fremvise de bedste Films.

Det er et Ungdomshus eller Kulturhus, der sagtens vil kunne svare sig, idet en Biografbevilling vil kunne udrede en stor Del af Omkostningerne. Hvorfor skal Biografbevillingerne kun ydes til Private, som hvert Aar skovler Tusinder af Kroner til sig. Der er ligeledes for faa Biblioteker, saa ogsaa dette har sin Berettigelse i »Ungdommens Hus«.

Den kommunistiske Ungdom er interesseret i at hæve Ungdommens Interesse for Litteratur — Samfundskundskab — o. m. a. Det nærmere Forslag til dette Hus er unge Arkitekter i Færd med at udarbejde, ligesom ogsaa selve Budgettet skal udarbejdes. Lige saa snart det er færdigt, agter vi at udarbejde det som Forslag, som saa vil blive tilstillet vore Borgerrepræsentanter til Fremlæggelse i Borgerrepræsentationen.

Billigere Ferierejser

Vi henstiller desuden — ligesom D. s. U. — til, at der ydes Bevillinger til billige Ferierejser til de Unge. Nu faar alle Unge Ferie, men for Byens Ungdom vil det være yderst gavnligt at komme bort fra Stenbroen, ud paa Landet. I det hele gælder det hele Ungdommen, ogsaa Landboudommen, at den for en billig Penge faar Adgang til virkelig at lære fremmede Egne at kende. Vandrehjemmene har deres store Fordel og Berettigelse, men der er for faa af dem. Vi ønsker flere, ligesom Oprettelsen af billige Feriehjem ogsaa vil kunne give de Unge Lejlighed til rigtig at nyde de tiltrængte Ferie-dage.

Hvad er det saa mere, der trykker vore Unge. — Der er den store Kategori af Unge, Landarbejdere, Bude, Arbejdsmænd, Kontorfolk, Husassistenter, som naar de naar 20 Aars Alderen, trykkes haardt af de uhyre lave Lønninger, de har. —

Hjælp til Anskaffelse af egne Hjem

De stilles overfor at stifte egne Hjem, at ville gifte sig. Men de har for det meste ikke Midlerne dertil, det koster dyrt at stifte egne Hjem. I Dag kan de Unge ikke flytte sammen, før det er absolut nødvendigt, d. v. s. naar Kvinden skal have et Barn. Af 100 Ægteskaber paa Københavns Raadhus er de 29, fordi Kvinden skal have et Barn, saa det siger jo noget! — Der bygges ganske

vist en Del, men der bygges for dyrt. Det er vort Krav, at Stat og Kommune alvorligt tager sig af dette Problem og lader opføre billige, sunde og lyse 1 Værelses og 2 Værelses Lejligheder, beregnet til unge Mennesker.

Det vilde ogsaa være værd at overveje, om ikke der kunde ydes de Unge, der vil gifte sig, en umiddelbar Hjælp til Hjemmets Anskaffelse. Det kunde f. Eks. være i Form af rentefri Laan, som saa skulde afbetales i maa- nedlige Bidrag af en 10 Kr. eller der omkring. Det vilde være en passende Løsning for at give de Unge Mulig- heder for at stifte Hjem.

De, der ikke vil gifte sig, skal naturligvis ikke være Stedbørn, de skal ogsaa have Adgang til et eget Hjem. De Unge vil nu engang være uafhængige — kunne være sig selv.

Billigere og bedre Boliger

Sure Pensionater, et lejet Værelse til Gaarden maa afløses af billige og sunde Lejligheder.

Paa Landet er store Reformer netop paa dette Om- raade tiltrængt. Karlekamrene er oftest uden Varme og Lys, nogle elendige Huller. I saadanne bor Landboun- dommen i Dag.

Man maa bringe Kulturen ud paa Landet og sørge for bedre Boligforhold. Og først og fremmest maa Ar- bejderboligerne gøres uafhængige af Arbejdspladsen.

Naar vi i Dag fejrer 150 Aars Dagen for Stavn- baandets Løsning, vilde en værdig Maade at fejre det paa være at forbedre de økonomiske og kulturelle For- hold for Landets Unge. De Forhold, som de arbejder under i Dag, er jo sikkert ikke det, vi faar at se paa

Laan til
de Unge,
der stifter
Hjem!

Udstillingen til Sommer, eller i de Film, der bliver optaget i samme Anledning.

Kammerater! Jeg har her talt om en Del vigtige Problemer, som jeg er overbevist om virkelig er i Overensstemmelse med de Tanker, der rører sig i enhver Ung.

Der er jo ogsaa alle de mange andre Krav, som vi tidligere har diskuteret og offentliggjort, dels i Manifestet af Juni 1936 — dels i Kongresudtalelsen sidste Aar.

Den faglige Organisering

Lærlingenes Vilkaar beskæftiger vi os dagligt med, og jeg vil benytte Lejligheden til at takke de af vore Kammerater, som i deres Lærlingeorganisation deltager i Arbejdet.

De har udført et godt Stykke Arbejde og har mange Steder ogsaa vundet Lærlingeungdommens Tillid, idet mange af vore Kammerater i Dag sidder som Formænd eller Tillidsmænd i Lærlingeorganisationerne.

Der er Nykøbing, Korsør, der er Aarhus, der har taget Initiativet til Dannelsen af en Organisation for Budene, der er de Kammerater, der har tilsluttet sig Arbejdet, der er begyndt for at danne en Organisation for de unge Søfolk, hvis Arbejde og Lønforhold i overordentlig Grad har en Organisation behov.

Vort store Arbejdsfelt ligger ogsaa i at faa de unge fagligt organiserede, faa dem selv til at arbejde med for bedre Forhold.

Lærlingeloven maa udnyttes

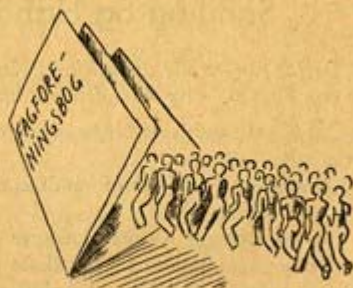
Lærlingeloven byder store Muligheder for Lærlingeungdommen til at skabe bedre Lønforhold, og Arbejdet drejer sig i Dag om at udnytte den nye Lærlingelovs Bestemmelser.

Arbejdstiden i denne Forbindelse og overhovedet er værd at omtale.

Det er urimeligt, at de Unge skal have lige saa lang og længere Arbejdstid end Voksne.

En Lov, der fastsætter Arbejdstiden for unge Mennesker, vilde være paa sin Plads.

Ind i
Fagfor-
eningen!

Til Slut vil jeg lige nævne Spørgsmaalet om Opdragelsesanstalterne. Det har været temmelig meget omtalt i Dagspressen.

Naar Unge fjernes fra deres Hjem, maa det være med den Forudsætning at byde dem det bedst mulige.

Som det nu er, er det en Straf. Man benytter ogsaa i stadig højere Grad at erklære de unge Mennesker for aandssvage — — det er umenneskeligt.

De vanskelige Unge skal værnes i højere Grad end nogen andre, og her gælder det ikke i første Række om at straffe dem, men vise dem Venlighed og Forstaaelse. Det virker opdragende, medens Straf tværtimod avler Stædighed og Hævnfølelse. Man maa ligeledes bort fra de utrolig mange private Opdragelsesanstalter.

Jeg har her nævnt en Række Problemer, som vi skal beskæftige os med i den kommende Tid.

Men den første Betingelse for at skaffe Forbedringer er *Demokratiets Bevarelse og Styrkelse* — det betinger, at der er *Fred!*

Samling og Handling!

Derfor samles alle disse Ting i Kampen mod Fascismen og Krigen — og Kampfronten findes overalt.

Det er saa sandt som Negerkunstneren Poul Robeson har udtalt:

»Historiens Forløb kan forandres, men ikke standses. — Tiden venter ikke.«

De reaktionære Kræfter kæmper for at tilintetgøre den Kultur, som Samfundet har skabt gennem Smerte og Lidelse, gennem fortvivlet Arbejde, men med ukuelig Vilje og lyst Fremtidssyn.

Den demokratiske og fremskridtsvenlige Menneskehed kæmper ikke kun for at redde den kulturelle Arv, som er samlet gennem Aarhundreder, men ogsaa for at forebygge, at en ny Fase af umaadelige Oversvømmelser drukner Verden.

Man maa vælge at kæmpe for Frihed eller gaa i Slaveri.

Kampen er hele den fremskridtsvenlige Menneskeheds Sag!

Det er ikke en Tilfældighed, at vi har fundet vor Plads i det kommunistiske Ungdomsforbund.

Det maa heller ikke være Tilfældigheder, vort kommende Arbejde hviler paa.

Vi gaar ud for at samle den danske Ungdom og forklare den, hvilke dyrebare Interesser, der staar paa Spil i Dag.

Og et andet er, at vor Ungdom, der i Alderen fra 15—21 Aar udgør 450,000, er et Aktiv for det danske Demokrati.

Giver Demokratiet os de Ting, som gør vor Ungdom stærk — sund og glad, saa vil den til Døden kæmpe for Danmarks Kultur og Selvstændighed, saadan som Spaniens og Kinas Ungdom gør det, og saa vil Fascismen aldrig sejre.

— Vi siger til den danske Ungdom, at alle vi, der staar tilsluttet frisindede Organisationer eller er besat af Frisindets Idéer, uanset politisk Organisering, vil frigøre den Kraft, der ligger i Danmarks Ungdom.

Alvilda Larsen.

Med Ungkommunisterne i Kamp for Fremtiden!

UNGDOM — det er Fremtiden det gælder!

Bliv Ungkommunist!

*Slut op i
Rækken
sammen
med de
øvrige
Tusinder*

DER KÆMPER FOR EN LYKKELIG FREMTID
FOR DEN UNGE GENERATION!

DU KENDER VEL
UNGDOMSBLADET

Fremad

der alsidigt behandler alle Problemer,
der har Interesse for Ungdommen — —

politisk

økonomisk

kulturelt

er righoldigt illustreret!

Udkommer en Gang månedlig.

Pris 15 Øre.

Abonnement Kr. 1,80 helaarlig.

• TEGN ABONNEMENT •